

ikke, at det er ganske rigtigt at paaberaabe den her, af den ganske simple Grund, at hans Dyfattelse paa ingen Maade kan imødegaaes. Jeg skal dog kun sige, at saaledes som det ærede Medlem udtalte sig her, har jeg ikke ganske selv opfattet Sagen, om jeg end gjerne vil troe, at den af ham berørte Tanke kan være bleven opfattet paa den Maade, uden at gjøre Bold paa Ordene; men jeg har, som sagt, ikke selv ganske opfattet den saaledes. Jeg maa kun i Almindelighed gjøre Indsigelse imod, at der alluderes til en privat Forhandling, saaledes som skeet er.

H. M. Petersen: Den høitærede sidste Taler gjorde mig megen Uret ved sin sidste Udtalelse. Det, hvortil jeg sigtede, er Ord, som findes i Rigsdagstidenden, og jeg sagde ganske tydeligt, at de vare udtalte ikke blot fra Ministeriets Side, men ogsaa af Medlemmer af Thinget i denne Sal. Jeg er mig fuldt bevidst, at jeg aldrig har fortjent en sliq. Bebreidelse som den, det ærede Medlem kastede imod mig; jeg har aldrig i mit Liv misbrugt nogen fortrolig eller privat Forhandling. Det er mig fuldt bevidst, og jeg maa altsaa paa det Bestemteste fralægge mig en sliq. Bebreidelse. Rigsdagstidenden skal udvise, at jeg har havt Ret til at sige, hvad jeg sagde, og at jeg henviste til selve Forhandlingerne her i Thinget. Naar den høitærede forhenværende Minister, hvem jeg gjerne vil tillægge Erfaring og Dygtighed i den Slags Sager, hvorom her er Tale, sagde, at Lovens Bogstav ikke her kunde skee Syldest uden mange Besværigheder, skal jeg ikke aldeles modsigte dette; men der er dog et meget stort Spring fra Lovens Bogstav til det, her foreslaaes; det er aldeles ubetinget vist. Dersom Lovforslaget endda sagde, at de Steder, hvor Hær-afdelingerne skulde ligge i Garnison, skulde bestemmes ved kongelig Anordning, dog saaledes, at Brigaderne eller Halbrigaderne bleve liggende indenfor deres Kreds i Henhold til Slutningen af § 8 i Hærløven, var der dog Noget at holde sig til; men hvad der her foreslaaes, er et saa stort Spring, at man derved springer aldeles bort ikke alene

fra Lovens Bogstav, men ogsaa fra dens Aand. Dersom den høitærede Minister inden 3die Behandling vilde omforme Lovforslaget i den af mig antydede Retning, vilde han forandre Sagen ganske overordentlig for mit Vedkommende, men jeg kan ikke være med til, saa ubetinget som det her forlanges, at give det hele Forholds Ordning ud af Rigsdagens Haand. Det er ganske rigtigt, hvad den høitærede Minister har sagt, at han — jeg vil gjerne tilstaae ikke blot i denne Sag, men i alle andre Sager — er kommen aabent og ærligt og har sagt: Det synes jeg er det Rigtige, og jeg afæfter Rigsdagens Botum derover; men det er da ligesaa aabent og ærligt fra Rigsdagens Side og kan ikke gjøres til nogen Bebreidelse imod den, at de, der ikke ville gaae med til Lovforslaget, angive deres Grunde for ikke at kunne det. Det er det, jeg har villet antyde, og skulde den høitærede Minister finde sig foranlediget til inden 3die Behandling at tage Noget tilfølgende af, hvad jeg her har tilladt mig at sige, kan det kun være mig kjær. Vi kunde da tage under fornyet Overveielse, hvorvidt det fornyede Tilbud er antageligt eller ikke. — Det kunde maaskee bebreides mig — og det er allerede bebreidet mig af min ærede Nabo (Madsen) — at jeg har angrebet en Sag ved dens 2den Behandling, uden samtidigt at have søgt at ændre den ved at stille Ændringsforslag. Det kunde maaskee siges imod mig, men det er dog paa den anden Side saa, at naar Ministeren erklærer ikke at kunne finde sig tilrette med de Ændringsforslag, man kunde have lyst at stille, er der kun meget lidt Haab om, at de Forslag, enkelte Medlemmer maatte stille, kunde gaae igjennem. Jeg troer derfor, at vi kun have et Enten — Eller at vælge imellem, nemlig enten at tage, hvad der bydes os fra Regjeringens Side, eller at stemme imod det.

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem for Frederiksborg Amt 1ste Valgkreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

Maasløff: Jeg ønsker ligeoverfor det